

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **P. K.**
bytem XXX
zastoupen JUDr. Radkem Bechyně, advokátem
se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne XXX, č.j. XXX,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „MHMP“ nebo „dopravní úřad“) ze dne XXX,

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

č.j. MHMP XXX, sp. zn. XXX, kterým byly podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) jako neodůvodněné zamítnuty jeho námitky a potvrzen provedený záznam 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče ke dni 13.11.2022, a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že dne XXX vyhotovil MHMP oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče a současně žalobce vyzval k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Dne XXX podal žalobce k MHMP námitky žalobce proti záznamům bodů v bodovém hodnocení řidiče, v nichž nesouhlasil s provedenými záznamy bodů v registru řidičů a navrhl doplnění spisového materiálu o způsobilé podklady. O námitkách rozhodl MHMP shora uvedeným prvostupňovým rozhodnutím.
3. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolání, které následně na výzvu správního orgánu doplnil o odvolací důvody. V nich obdobně jako v podané žalobě namítal vady prvostupňového rozhodnutí, které způsobují jeho nepřezkoumatelnost, výrok rozhodnutí nereflexuje průběh řízení a jeho stav, dopravní úřad se nezabýval způsobilostí jednotlivých podkladů, body nemohou být potvrzeny jen na základě oznámení o uložení blokové pokuty, ale pouze na základě detailního posouzení jednotlivých příkazových bloků a rozhodnutí, k nimž se oznámení vztahují, poukázal na náležitosti podkladů, tvrdil, že se dopravní úřad nedostatečně zabýval odůvodněním jejich způsobilosti, nevypořádal se s jeho námitkami, a poukázal na rozhodovací praxi odvolacích správních orgánů v obdobných věcech.
4. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. V něm žalovaný upozornil žalobce, že je dopravní úřad v řízení o námitkách oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam v registru řidičů, zda byl záznam proveden v souladu s takovým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení jednání žalobce. MHMP však v řízení o námitkách nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, neboť se na ně hledí jako na správné a zákonné do okamžiku, než je případně příslušný orgán veřejné moci zruší. V daném případě byly podklady o uložení pokuty příkazem na místě a rozhodnutí správního orgánu I. stupně o zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců shledány způsobilými pro záznam v registru řidičů. Dále uvedl, že námitky týkající se příkazových bloků jsou pouze nepodložená tvrzení zmocněnce žalobce, tyto námitky uvádí ke každému námitkovému řízení, v nichž figuruje po celé republice jako zástupce, a to bez ohledu na to, zda jsou příkazové bloky součástí spisové dokumentace či nikoliv, a zda je jeho argumentace relevantní k věci.

II. Obsah žaloby

5. V *první žalobní námitce* žalobce namítal nerespektování odvolacích důvodů. Tvrdil, že žalovaný ignoroval předložené důkazní prostředky, například rozhodnutí Městského úřadu Hlučín ze dne XXX, č.j. XXX, rozhodnutí Městského úřadu Černošice ze dne XXX, č.j. XXX, a rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne XXX, č.j. XXX, v nichž se správní orgány důsledně zabývaly jednotlivými bloky a tím, zda jsou relevantním podkladem pro záznam bodů do bodového hodnocení. Žalobce v takovém postupu žalovaného shledal porušení legitimního očekávání a uvedl, že i když se tato zásada týká

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

vždy jednoho konkrétního správního orgánu, v případě krajských úřadů, jichž je pouze třináct, by měla rovněž existovat ustálená či alespoň obdobná praxe při posuzování shodných a obdobných věcí. Není proto přiléhavé, aby totožný správní orgán, pouze v jiné místní příslušnosti, rozhodoval a postupoval zcela odlišně. Tím by byla dotčena rovnost účastníků před zákonem, a to pouze na základě místní příslušnosti správního orgánu.

6. Ve *druhé žalobní námitce* žalobce tvrdil nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů v registru řidičů. Oznámení o uložení pokuty nemůže být dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s rozhodnutím, jehož se týká. K tomu poukázal na dva konkrétní pokutové bloky, vydané v blokových řízeních jiných přestupců, na nichž demonstroval nedostatky náležitostí, které vyžaduje judikatura Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“). Následně namítal, že jednotlivé podklady (pokutové bloky ze dne XXX a ze dne XXX) nejsou způsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče a specifikoval konkrétní výtky v jednotlivých kolonkách pokutových bloků – nepřesné zjištění osoby přestupce a ověření totožnosti přestupce, nepřesné zjištění doby a místa spáchání přestupku, nedostatky popisu a právní kvalifikace přestupkového jednání, nejednoznačnost formy zavinění, nezřetelnost výše uložené sankce, nejednoznačnost místa vydání, nepřezkoumatelnost uvedení veškerých požadovaných údajů o oprávněné osobě, datu vyhotovení a převzetí, nezřetelný podpis účastníka, které tak znemožňují přezkoumatelnost, jakož i neuvedení formy zavinění. Shrnuje, že vzhledem k vytýkaným vadám nejsou uvedené pokutové bloky způsobilé být podkladem pro záznam bodů řidiče, neboť v nich nejsou přestupky jako konkrétní a individualizované jednání vůbec vymezeny. Odkázal přitom na rozsudek NSS ze dne 28.8.2014, č.j. 4 As 127/2014-39.
7. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nesouhlasil s tím, že by nerespektoval odvolacích důvody žalobce. Dále uvedl, že veškeré námitky žalobce byly v rozhodnutí správního orgánu I. stupně vypořádány, stejně tak i odvolací námitky v žalobou napadeném rozhodnutí. K rozhodnutím správních orgánů, na která odkazuje žalobce, konstatoval, že není vázán právním názorem podřízeného správního orgánu, tedy rozhodováním krajských správních úřadů, a poukázal na to, že se správní praxe během času a vývojem judikatury změnila. Připustil, že by se správní orgány měly zabývat způsobilostí jednotlivých rozhodnutí, na jejichž základě jsou zaznamenávány body v bodovém hodnocení řidiče, přičemž by tak měly činit již prvostupňové orgány. Zopakoval, že MHMP byl v řízení o námitkách oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam v registru řidičů, zda byl záznam proveden v souladu s takovým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení jednání žalobce. To MHMP učinil a shledal, že podklady (2x oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, 1x rozhodnutí o uložení správního trestu za přestupek) jsou způsobilé pro záznam v registru řidičů. Zdůraznil, že správní orgán I. stupně v řízení o námitkách zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, neboť je na ně nutné nahlížet jako na správné a zákonné do okamžiku jejich zrušení, a že spisová dokumentace neobsahuje ke každému oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení kopii příkazového bloku, neboť v řízení nevznikl důvod vyžádat si je. K tomu odkázal na ustálenou judikaturou. Dále žalovaný poukázal na rozsudek NSS č.j. 10 As 123/2019-51

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

ze dne 16.5.2019 v obdobné věci zmocněnce žalobce, kde je mu vytýkáno opakování argumentace, se kterou se již vypořádaly správní orgány. Dle žalovaného byly obstarané podklady pro záznam bodů dostatečné, žalobci se nepodařilo tyto podklady věrohodně zpochybnit. Žalovaný dodal, že je mu z úřední činnosti známo, že odvolání žalobce obsahovalo tzv. typizované námitky, zpochybňující formální náležitosti jednotlivých příkazových bloků a rozhodnutí bez ohledu na skutkový stav dané věci.

9. Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

10. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 věta první SŘS), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. *První žalobní námitka*, spočívající v nerespektování odvolacích důvodů, není opodstatněná. Žalovaný je ústředním orgánem státní správy ve smyslu § 1 bodu 13 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, zatímco žalobcem uváděné Městské úřady Hlučín a Černošice jsou orgány územně samosprávných celků podle § 61 zákona č. 128/2000 Sb., obecní zřízení, které jsou při výkonu přenesené působnosti v oblasti silniční dopravy podřízeny také metodické činnosti krajského úřadu (viz § 61 odst. 3 zákona o obcích), a Krajský úřad Jihočeského kraje je orgánem vyššího územně samosprávného celku – kraje podle § 67 zákona č. 129/2000 Sb., krajské zřízení, který je při výkonu přenesené působnosti v oblasti silniční dopravy podřízen také metodické činnosti žalovaného (viz § 30 zákona o krajích). Žalobcova námitka je tak nepřipadná, neboť žalovaný nemůže být jako nadřízený orgán krajských úřadů, které jsou navíc nadřízenými orgány městských úřadů, vázán jejich správní praxí při výkonu přenesené působnosti v oblasti silniční dopravy. Naopak je úkolem žalovaného sjednocovat praxi jemu podřízených správních úřadů.
12. Žalobcem v žalobě uplatněné pokutové bloky jiných přestupců (XXX, XXX a XXX) soud neposuzoval, neboť se netýkají projednávané věci, a tedy ani podkladů, které byly použity pro záznam bodů v registru žalobce.
13. Soud nepřisvědčil ani tvrzení žalobce, že žalovaný zcela ignoroval rozhodování jiných správních orgánů. Opak je pravdou, neboť žalovaný na str. 3 v pátém odstavci shora svého rozhodnutí uvádí, že není vázán právním názorem podřízeného správního orgánu.
14. Pokud žalobce v této souvislosti namítal porušení principu legitimního očekávání, odkazuje jej soud dále na judikatorní závěry NSS, např. v rozsudku ze dne 19.4.2017, č.j. 6 As 98/2016-54, který v souvislosti s otázkou legitimního očekávání s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 16.6.2015, sp. zn. Pl. ÚS 12/14, N 109/77 SbNU 577; 177/2015 Sb (bod 37) dovodil, že „*ve nejtypičtější podobě se ochrana legitimního očekávání, ve vazbě na ochranu právní jistoty, v oboru správního práva upíná k vázanosti správy vlastní ustálenou správní praxí, ustáleným výkladem procesních i hmotných právních pravidel, veřejně deklarovanou politikou v mezích správního uvážení, interní výkladovou či aplikační směrnici, anebo k závaznosti konkrétního a kvalifikovaného ujištění o právu či procesním postupu, poskytnutého orgánem veřejné moci adresátu jeho správy (tzv. representation). V českých právních předpisech se výslovně o ochraně*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

legitimního očekávání sice nehovoří, tento princip je však základem některých specifických forem činnosti veřejné správy, např. v podobě institutu závazného posouzení podle § 132 a násl. daňového řádu, a promítá se též do základních zásad činnosti správních orgánů (např. povinnost šetřit práva nabytá v dobré víře a oprávněné zájmy adresátů veřejné správy v § 2 odst. 3 správního řádu, povinnost dbát o to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly neodůvodněné rozdíly v § 2 odst. 4 správního řádu, povinnost poskytnout přiměřené poučení o právech a povinnostech a uvědomit o úkonech, které správní orgán hodlá učinit v § 4 odst. 2 a 3 správního řádu) a takto je v soudní judikatuře nalézán a uplatňován.“ (podtržení doplnil městský soud). Žalobce však své tvrzení o porušení legitimního očekávání založil na třech rozhodnutích odlišných, navíc žalovanému podřízených, správních orgánů. Proto se nemohlo jednat o vlastní rozhodovací praxi žalovaného, kterou by porušil, byť nelze popřít, že nežádoucí jsou rozdíly v rozhodovací praxi správních orgánů se stejnou věcnou i funkční příslušností v různých částech ČR.

15. První žalobní námitka proto není důvodná.
16. Ve druhé žalobní námitce žalobce namítal nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů, tvrdil, že jednotlivé podklady (pokutové bloky ze dne 13.11.2022 a ze dne 17.7.2021) nejsou způsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče a specifikoval konkrétní výtky vůči nim. Soud k tomu z obsahu spisového materiálu ověřil, že správní orgány obou stupňů vyšly při svém rozhodování ze dvou oznámení o uložení pokutě v blokovém řízení a jednoho rozhodnutí o uložení správního trestu za přestupek. V oznámeních je uvedeno, jaký orgán Policie ČR oznámení učinil, je identifikován žalobce jako přestupce, kolik bodů za přestupek náleží, samotný přestupek je specifikovaný příslušnou skutkovou podstatou včetně uvedení paragrafu, písmene a bodu zákonného ustanovení daného právního předpisu, jakož i popis jednání přestupce (překročení nejvyšší dovolené rychlosti). Rovněž rozhodnutí o uložení správního trestu za přestupek má všechny potřebné náležitosti stanovené v § 93 zákona č. 250/2016 Sb. Pokud žalobce tvrdil, že oznámení o uložení pokuty nemůže být dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s rozhodnutím, jehož se týká, soud k tomu uvádí, že oznámení o uložení pokuty je zákonem předvídaným podkladem, na základě kterého je příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností povinen provést záznam v registru řidičů dle § 123b odst. 2 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. Ustálená judikatura správních soudů, z níž je třeba v nyní projednávané věci vycházet, důsledně rozlišuje řízení o jednotlivých přestupcích (v podobě blokového či standardního řízení o přestupku) dle zákona o přestupcích na straně jedné, oproti řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů dle zákona o silničním provozu na straně druhé. Předměty těchto řízení jsou zcela odlišné. Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností je v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, zda byl záznam v registru řidičů proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. Správní orgán v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné, zákonné a nezměnitelné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci); k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 6.8.2009, č.j. 9 As 96/2008-44, ze dne 4.12.2013, č.j. 6 As 67/2013-16 nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22.8.2012, č.j. 11A 107/2011-31.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

17. Soud pro úplnost uvádí, že se obsah žaloby stejného právního zástupce až na drobné rozdíly shoduje s obsahem žalob jiných přestupců zastoupených stejným advokátem. V nich uplatněné žalobní body se téměř doslova shodují s žalobními námitkami v nyní projednávané věci (např. sp. zn. 9 A 94/2019, sp. zn. 9A 104/2019, sp. zn. 6 A 161/2018, sp. zn. 9 A 39/2015, sp. zn. 9 A 53/2019 a další). Také skutkový děj je v těchto obdobných věcech typizovaný a z obsahu podání, která za své klienty zástupce žalobce činí v průběhu správního řízení a posléze v uplatněné žalobě u správního soudu, je patrné, že nijak blíže nereaguje na konkrétní skutkové okolnosti, ale schematicky uplatňuje stejnou argumentaci bez ohledu na konkrétní skutkový stav či stanovisko správních orgánů vyjádřené v odůvodnění rozhodnutí. NSS ve svém rozsudku ze dne 18.10.2022, č.j. 7 As 36/2021-54 vyslovil názor, že *námitky paušální, typizované, uplatňované šablonovitě ve všech případech bez ohledu na konkrétní skutkové okolnosti, lze přitom hodnotit jako nevěrohodné a pro přijetí tohoto závěru ani není třeba, aby správní orgány musely vyžádat originály pokutových bloků. ... Za této situace lze bez dalšího vyhodnotit námitky stěžovatele jako paušální, typizované, a tudíž a priori nevěrohodné.*
18. Nadto je ze skutkového stavu zřejmé, že žalobce své výhrady vůči jednotlivým rozhodnutím v blokovém řízení vznesl až v odvolacím řízení, a to dokonce až na výzvu správního orgánu k doplnění odvolání, které, tak jako v obdobných věcech stejného právního zástupce, uplatnil nejprve blanketní formou, aniž by tyto pokutové bloky ve správním řízení správními orgány a ke stejnými námitkám soudu předložil. Přitom, pokud takové vady pokutovým blokům vytýká a je s tedy s nimi seznámen, není rozumné a logické vysvětlení, z jakého důvodu svá tvrzení namítanými konkrétními doklady neprokazuje. Za tohoto stavu žalobce nemůže úspěšně tvrdit, že správní orgán I. stupně při posuzování jinak jeho velmi obecných námitek před vydáním rozhodnutí porušil svou povinnost zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, resp. splnit dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí. Tento žalobcův postup žalovaný právem uvážil jako postup snižující věrohodnost uplatněných odvolacích námitek. Tvrzení žalobce, že došlo ke zpochybnění způsobilosti namítaných pokutových bloků je tak podle stanoviska soudu nedoložené a správnímu orgánu I. stupně, jakož i žalovanému, který jeho rozhodnutí aproboval, důvodně nevznikly pochybnosti o nedostatku podkladů pro rozhodnutí. Soud v takovém procesním postupu právního zástupce žalobce spatřuje účelovost a takovému jednání ze shora uvedených důvodů nemůže poskytnout ochranu.
19. K tomu soud obdobně jako žalovaný dále poukazuje na rozsudek NSS ze dne 6.6.2018, č.j. 10 As 141/2018-40 a rozsudek téhož soudu ze dne 16.5.2019, č.j. 10 As 123/2019-51, z nichž žalovaný citoval na str. 3-4 svého vyjádření k žalobě.
20. Lze tak uzavřít, že žalovaný právem posoudil odvolací námitky jako nevěrohodné, které nemohly otrást skutkovým stavem zjištěným z oznámení o přestupku a z rozhodnutí o uložení správního trestu za přestupek. Ani druhá žalobní námitka se tak nestala důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného.

V. Závěr a náklady řízení

21. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

22. Výrok o nákladech řízení je dán ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci procesně úspěšný, a proto mu nenáleží náhrada nákladů řízení; žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. prosince 2023

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu